

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 800/2019
13.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душанка Шокић Стаменковић адвокат из ..., против тужених „ББ“ А.Д. ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић адвокат из ..., и А.Д. „ВВ“ ..., чији је пуномоћник Борис Богдановић адвокат из ..., одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2676/18 од 05.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 13.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебним ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2676/18 од 05.11.2018. године.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужених изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2676/18 од 05.11.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог „ББ“ А.Д. ... за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2326/17 од 04.07.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу, за период од 01.12.2014. године до 31.08.2015. године, солидарно исплате на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 41.372,37 динара са законском затезном каматом почев од 19.04.2018. године до исплате, као и износ од 14.887,87 динара на име обрачунате затезне камате, и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 15.993,99 динара са законском затезном каматом почев од 19.04.2018. године до исплате, као и износ од 5.741,68 динара на име обрачунате затезне камате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени А.Д. „ВВ“ ... да тужиоцу, за период од 01.09.2015. године до 31.12.2017. године, исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 119.102,90 динара са законском затезном каматом почев од 19.04.2018. године до исплате, и износ од 19.140,72 динара на име

обрачунате затезне камате, као и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 49.759,08 динара са законском затезном каматом почев од 19.04.2018. године до исплате, и износ од 8.120,84 динара на име обрачунате затезне камате. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 68.865,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате, све у року од 8 дана од дана пријема преписа одлуке.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2676/18 од 05.11.2018. године одбијене су жалбе тужених и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2326/17 од 04.07.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизије због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку због потребе уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба уједначавања судске праксе (разлог на којем тужени заснивају посебну ревизију) јер побијана пресуда не одступа од судске праксе - пресуда овог суда Рев2 176/2015 од 03.02.2016. године и Рев2 2205/2016 од 27.10.2016. године, донетих у чињенично и правно истоветним споровима. Пошто не постоје други разлози предвиђени наведеном одредбом због којих би било места одлучивању о посебној ревизији, нити их тужени наводе, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизије тужених нису дозвољене.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, која се у овом поступку сходно примењује на основу члана 436. истог закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба у овом спору поднета је дана 22.11.2017. године, а вредност побијаног дела другостепене пресуде је износ од 226.228,34 динара (износ укупне обрачунате затезне камате од 47.891,11 динара није узет у обзир при одређивању вредности предмета спора, у складу са чланом 28. став 2.

ЗПП), који износ очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтеви односе на новчана потраживања, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да су ревизије недозвољене.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлука о трошковима поступка по ревизији, садржана у ставу трећем изреке, донета је на основу члана 165. став 1. у вези са чланом 153. став 1. ЗПП. Тужени „ББ“ А.Д. ... није успео у овом поступку, па зато нема право на накнаду трошкова поступка по ревизији.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић